

N:o 50.

Af herr **F. Pettersson** i *Tjärsta*, om ändrad lydelse af 22 kap. 4 § ärfdabalken.

Enligt 22 kap. 4 § ärfdabalken åligger det förmyndare att omyndigs redbara penningar så förränta och förkofra, som bäst och säkrast pröfvas. I följd af detta stadgande är det således förmyndare tillåtet att, om han anser sådant vara för den omyndige fördelaktigt, antingen utlåna dennes kontanta tillgångar mot revers eller ock använda dem i sin egen rörelse. Huru obetydlig den säkerhet är, som härigenom beredes för den omyndiges medel, har emellertid erfarenheten under senare tiden noggsamt visat. Ej ens inteckning till säkerhet för fordran i fast egendom på landet, så vidt icke inteckningen meddelats under fastighetens halfva taxeringsvärde, har kunnat skydda fordringsegaren mot förlust.

Under sådana förhållanden synes mig som ofvannämnda lagrum tarfvade en ändring, hvarigenom bättre skydd beredes mot förlust af omyndigs egendom. Det enda sättet för vinnande af detta ändamål synes mig vara att i lagen uttryckligen stadga skyldighet för förmyndare att insätta den omyndiges kontanta penningar i allmän penninge-inrättning, och jag tillåter mig därför föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att ofvannämnda lagrum skall erhålla följande förändrade lydelse: »De lösören, som omyndig ej sjelf behöfver, böra till hans nytta föryttras, och hans redbara penningar skola af förmyndaren insättas i allmän bankanstalt, men ej må förmyndare sjelf handla till sig något af den omyndiges gods, löst eller fast.

Stockholm den 25 januari 1889.

Fr. Pettersson
från Södermanlands län.